

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van W te Y tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Alkmaar van 15 November 1951 betreffende den aan belanghebbende voor het jaar 1946 opgelegden navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting;

Gezien de stukken;

Overwegende dat aan belanghebbende, die voor het jaar 1946 aanvankelijk in de inkomstenbelasting was aangeslagen naar een zuiver inkomen van f. 9.764,--, een aanslag tot navordering is opgelegd, berekend naar een zuiver inkomen van f. 19.088,--; dat belanghebbende van deze aanslag in beroep is gekomen bij den Raad van Beroep;

Overwegende dat de Raad van Beroep heeft overwogen:

“dat belanghebbende in beroep heeft gesteld, dat deze navordering in strijd is met artikel 1 van de Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941, omdat geen nieuw feit aanwezig was, immers het feit dat tot navorderen aanleiding gaf een te laag bruto-winstpercentage was, hetwelk de Inspecteur ook reeds bij het regelen van de primitieve aanslag bekend was;

dat de Inspecteur naar aanleiding van deze grief heeft gesteld dat hem bij het regelen van de aanslag een aangifte van appellant ter beschikking stond die gebaseerd was op een gesloten boekhouding, dat bij het onderzoek van de aangifte wel bleek dat het bruto-winstpercentage van 21.4% van de inkopen laag was in vergelijking tot de uitkomst van ander soortgelijke zaken, doch dit niet voldoende aanleiding gaf om van de aangifte af te wijken;

dat na het opleggen van de aanslag een onderzoek in de administratie is ingesteld en toen bleek, dat de boekhouding ernstige tekortkomingen vertoonde, namelijk in het kasboek over de jaren 1946 en 1947 herhaaldelijk negatieve kassaldi werden geconstateerd terwijl grote bedragen aan kasverschillen onder de

ontvangsten werden bijgeboekt, met name in December 1946 een bedrag van f. 3.440,89, in October 1947 een bedrag van f. 10.000,-- en op 30 December 1947 de som van f. 2.887,47, terwijl op 12 December 1947 ook als gevolg van een kasverschil, de contante verkopen met f. 6.000,-- werden verhoogd;

dat de boekhouding als basis voor de berekening van het inkomen mitsdien moest worden verworpen en dit feit aanleiding gaf tot navordering; dat waar appellant regelmatig ontvangsten naliet te boeken en de boekhouding voor de winstberekening dus van generlei waarde was, op andere wijze getracht is de winst te berekenen;

dat is uitgegaan van de inkopen die in de boekhouding voorkwamen en ten aanzien waarvan geen verschillen werden geconstateerd, waarna de bruto-winst is berekend na vergelijking met de uitkomsten van andere, soortgelijke zaken in Y;

dat alstoen bleek dat het bruto-winstpercentage voor 1946 was te stellen op 37% van de inkopen en voor 1947 op 26½%; dat rekening houdende met de afgelegen ligging van appellants zaak het bruto-winstpercentage voor zijn bedrijf is gesteld op 32% voor 1946 en op 24% voor 1947, waarna de aangegeven winst met f. 7.924,-- over 1946, respectievelijk f. 485,-- voor 1947 moest worden verhoogd;

dat voorts door appellant een onbelaste reserve van f. 1.400,-- in de boekhouding was opgevoerd, doch ook deze diende te vervallen omdat de administratie niet regelmatig was bijgehouden, met gevolg dat het bij navordering vastgestelde inkomen werd bepaald door bij het aangegeven inkomen ad f. 9.764,-- de voormelde bedragen van f. 7.924,-- en f. 1.400,-- op te tellen;

dat uit het vorenstaande volgt dat niet een, bij het regelen van de primitieve aanslag geconstateerd, te laag bruto-winstpercentage, aanleiding tot navordering is geweest doch een, na het regelen van die aanslag, ingesteld boekenonderzoek;

dat het constateren van een laag en niet een te laag bruto-winstpercentage in vergelijking tot andere bedrijven de Inspecteur geen reden behoeft te geven, reeds onmiddellijk een diepgaand onderzoek naar dit feit en naar andere omstandigheden die daarmee verband zouden kunnen houden, in te stellen, wanneer hij over een aangifte beschikt die gebaseerd is op de verlies en winstrekening van een sluitende administratie;

dat de primair voorgedragen grief ongegrond is;

dat waar de administratie geen basis kon zijn voor de winstberekening, deze terecht is verworpen;

dat dit tot gevolg had dat de in mindering van de winst gebrachte onbelaste reserve van f. 1.400,-- moest vervallen omdat de boekhouding niet aan het bepaalde

bij artikel 9 lid 1 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 voldeed;

dat uit het feit dat bij het boekenonderzoek telkens aanzienlijke negatieve kassaldi werden geconstateerd, terecht door de inspecteur is afgeleid dat belanghebbende ontvangsten had verzwegen, doch dan het bruto-winstpercentage van 21.4% van de inkopen, dat door de boekhouding werd aangegeven, ook niet juist kon zijn; dat nu over het bedrag der inkopen geen geschil bestaat en de inspecteur op de hiervoren vermelde gronden dit percentage heeft vastgesteld op 32%, waartegen appellant aanvoert dat blijkens de statistieken de winstmarges voor woningtextiel in 1946 schommelden tussen 20% en 30% en dat deze percentages ook in de prijzenbeschikkingen werden genoemd, terwijl het ook nog verschil maakte of rechtstreeks van de fabrikant dan wel van de grossier werd betrokken; dat ongeveer voor de helft meubelen en voor de andere helft woningtextiel werd omgezet en het bruto-winstpercentage gemiddeld op 25% is te stellen; dat echter rekening moet worden gehouden met het feit dat appellants bedrijf een echte volkszaak is die achteraf is gelegen en dus concurrerend moet uitkomen en dan het bruto-winstpercentage van 21.4% geenszins in strijd is met de werkelijkheid;

dat het door de Inspecteur aangehouden bruto-winstpercentage van 32% is berekend door de, in andere soortgelijke zaken geconstateerde gemiddelde bruto-winst van 37%, te verminderen met 5% wegens het volkskarakter en de afgelegen ligging van appellants bedrijf;

dat nu is komen vast te staan dat dit bedrijf slordig wordt beheerd en vele transacties in het geheel niet zijn verantwoord dan wel ten dele zijn verantwoord door het bijboeken van negatieve kasverschillen en zulks aanleiding geeft tot verliezen die in de correct beheerde bedrijven, waaraan de Inspecteur zijn cijfers ontleent, nagenoeg niet zullen voorkomen;

dat de Inspecteur voorts ter motivering van een percentage van 32% heeft gewezen op het verrichten van diensten voor particulieren, zoals b.v. het herstellen van meubelen, waarvoor in de regel weinig materiaal nodig is en waarvan de ontvangsten een zeer gunstige invloed op het bruto-winstpercentage hebben;

dat appellant echter uitdrukkelijk het presteren van dergelijke diensten heeft ontkend, er op wijzende dat hij daarvoor na zijn terugkeer in Y geen materiaal, personeel en bedrijfsruimte had;

dat waar de Inspecteur zijn stellingen ten deze niet aannemelijker heeft gemaakt, deze verder buiten beschouwing moeten blijven;

dat, mede gelet op de statistische gegevens die appellants gemachtigde in het geding bracht een percentage van 32% de Raad te hoog voorkomt en hij dit ex aequo et bono stelt op 30%;

dat de Inspecteur het winstpercentage 10.6% hoger stelde dan de administratie aanwees en deze meerdere winst aan de hand daarvan berekende op f. 7.924,--, doch dit thans 8.6% moet zijn, hetgeen overeenkomt met een meerdere wist van f. 6.429,--;

dat appellant tenslotte bezwaar heeft gemaakt tegen de verdubbeling van belasting, in de nadere aanslag begrepen, doch ten onrechte; dat hij zich immers heeft schuldig gemaakt aan het verzwijgen van inkomsten, doch het heeft doen voorkomen, dat zijn winstberekening gebaseerd was op een sluitende en betrouwbare boekhouding;

dat appellant dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat niet tengevolge van opzet of grove onachtzaamheid te weinig belasting is geheven, zodat verdubbeling van de nagevorderde belasting in stand behoort te blijven;”

Overwegende dat de Raad van Beroep op bovenstaande gronden den navorderingsaanslag heeft verminderd tot een aanslag, berekend naar een zuiver inkomen van f. 17.593,--, met verdubbeling van de belasting in den naderen aanslag begrepen;

Overwegende dat belanghebbende als middelen van cassatie heeft voorgedragen:

1^e Schending of verkeerde toepassing van artikel 1 der Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941 doordien de Raad van Beroep heeft overwogen, dat niet een bij het regelen van de primitieven aanslag geconstateerd te laag bruto-winstpercentage aanleiding tot navordering is geweest doch een, na het regelen van die aanslag, ingesteld boekenonderzoek;

Subsidiair:

2e Schending of verkeerde toepassing van artikel 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, doordat de Raad van Beroep, uit het constateren van één enkele boekhoudkundige tekortkoming, te weten het in December 1946 bijboeken van een kasverschil groot f. 3.440,89, de gehele administratie als een niet regelmatige beschouwt en voor de winstberekening verwerpt;

3e Schending althans verkeerde toepassing van artikel 12 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, doordat de Raad van Beroep na het verwerpen van de winstberekening overeenkomstig artikel 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting

1941, de winst volgens de methode van artikel 12 had moeten bepalen en zulks uit de uitspraak niet blijkt;

4^e Schending of verkeerde toepassing van artikel 4 van de Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941, door na het vaststellen van de winst ex aequo et bono, het toch niet aannemelijk te achten dat niet door opzet of grove onachtzaamheid van appellant te weinig belasting is geheven en de verdubbeling van de nagevorderde belasting ook toegepast op de aangegeven reserve krachtens artikel 4 der Wet Belastingherziening 1947, welke reserve door de Raad van Beroep wegens het niet voldoen van de boekhouding aan artikel 9 lid 1 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, als winst van het jaar 1946 in aanmerking is genomen;

5^e Schending althans verkeerde toepassing van artikel 16 der wet van 19 December 1914, Staatsblad no. 564, doordien de Raad van Beroep de uitspraak onvoldoende met redenen heeft omkleed, immers aan de ter vergadering van de Raad voorgelegde hoogst toelaatbare winstpercentage's volgens de prijsbeschikkingen, geen aandacht schenkt, een winstpercentage vaststelt belangrijk hoger dan officieel toegestaan en zulks niettegenstaande appellant nimmer in overtreding is bevonden van enige prijsbeschikking en, bij de vaststelling van het bruto-winstpercentage op 30% geen rekening heeft gehouden met het feit dat blijkens een door de Inspecteur ter vergadering van de Raad voorgelezen advertentie, bij aankoop van goederen door appellant vrij hoge bedragen voor oude in wezen waardeloze artikelen werden vergoed, waardoor het bruto-winstpercentage mede nadelig wordt beïnvloed en kennelijk het niet beschouwen van de boekhouding als een regelmatige in den zin van artikel 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 mede heeft doen afhangen van in het jaar 1947 geconstateerde boekhoudkundige tekortkomingen.

Overwegende aangaande het eerste middel:

dat de Raad feitelijk heeft vastgesteld, dat niet het winstpercentage op zich zelf, doch de uitkomsten van het boekenonderzoek de aanleiding zijn geweest tot het opleggen van den navorderingsaanslag en tegen deze feitelijke beslissing niet met vrucht in cassatie kan worden opgekomen;

dat, voorzover belanghebbende bedoeld heeft te stellen, dat de Inspecteur zich aan een ambtelijk verzuim heeft schuldig gemaakt door, hoewel reeds uit de aangifte bleek van een te laag winstpercentage, den oorspronkelijken aanslag te regelen, zonder eerst een boekenonderzoek te doen instellen en de uitkomsten

daarvan af te wachten, het middel feitelijkten grondslag mist, daar het winstpercentage volgens de uitspraak van den Raad weliswaar laag, maar niet te laag was in dien zin, dat reeds dit percentage op zich zelf den Inspecteur had moeten doen inzien, dat de aangifte niet juist kon zijn;

dat het eerst middel derhalve niet tot cassatie kan leiden;

Overwegende aangaande het tweede middel:

dat uit de uitspraak blijkt, dat de Raad van Beroep de boekhouding van belanghebbende heeft verworpen, omdat deze ernstige tekortkomingen vertoonde, namelijk in het kasboek over de jaren 1946 en 1947 herhaaldelijk negatieve kassaldi werden geconstateerd, terwijl grote bedragen aan kasverschillen onder de ontvangsten werden bijgeboekt, met name in December een bedrag van f. 3.440,89, in October 1947 een bedrag van f. 10.000,-- en op 30 December 1947 de som van f. 2.887,47, terwijl op 12 December 1947 ook als gevolg van een kasverschil de contante verkopen met f. 6.000,-- werden verhoogd;

dat het middel, waarin erover wordt geklaagd, dat de Raad slechts op grond van één boekhoudkundige tekortkoming de boekhouding zou hebben verworpen, derhalve feitelijkten grondslag mist;

Overwegende aangaande het derde middel:

dat voor de winstbepaling met toepassing van artikel 12 (oud) van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 volgens het tweede lid, onder 1e van dit artikel als eerste factor in aanmerking komt het verschil tussen de bedragen van den omzet en van den inkoop;

dat, aangezien, nu belanghebbendes boekhouding werd verworpen, de omzet niet vaststond, deze door den Raad op het voetspoor van den Inspecteur op den grondslag van het buiten geschil zijnde bedrag van den inkoop is geschat, terwijl het verschil tussen den aldus geschatten omzet en den inkoop, voorzover tebovengaan de het verschil tussen den door de boekhouding aangewezen omzet en dien inkoop bij de aangegeven winst is opgeteld;

dat de Raad van Beroep, door aldus de winst te bepalen, artikel 12 niet heeft geschonden, daar tussen partijen uitsluiten het verschil tussen omzet en inkoop in geschil was en belanghebbende nimmer had beweerd, dat wat betreft de overige factoren, waaruit de aangegeven winst bestond, een berekening op den grondslag van artikel 12 tot een andere uitkomst zou hebben geleid;

dat derhalve ook dit middel faalt;

Overwegende aangaande het vierde middel:

dat belanghebbende in dit middel uit het oog verliest, dat blijkens het bepaald in artikel 4 van de Zevende Uitvoeringsbeschikking van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 ten aanzien van het ontbreken van opzet of grove onachtzaamheid de bewijslast geheel rust op den belastingplichtige;

dat blijkens de uitspraak van den Raad deze het ontbreken van opzet of grove onachtzaamheid bij belanghebbende, die zijn aangifte deed steunen op de uitkomsten van een volgens 's Raads oordeel onjuiste boekhouding, waarop geen winstberekening op den voet van artikel 9 was te bouwen, niet bewezen heeft geacht, ook niet ten aanzien van de alleen bij toepassing van artikel 9 geoorloofde aftrek van de onbelaste reserve;

dat de Raad, aldus oordelende, een feitelijke beslissing heeft gegeven, welke nadere redengeving niet behoefde en waartegen in cassatie niet met vrucht kan worden opgekomen;

dat derhalve ook dit middel niet tot cassatie kan leiden;

Overwegende aangaande het vijfde middel:

dat uit de uitspraak van den Raad niet blijkt, dat deze, het gemiddelde winstpercentage stellende op 30% van den inkoop, geen aandacht heeft geschonken aan de door belanghebbende genoemde prijzenbeschikkingen, terwijl uit die uitspraak evenmin blijkt van een door den Inspecteur ter vergadering van den Raad voorgelezen advertentie;

dat het middel dus in zoverre feitelijken grondslag mist;

dat ook de in dit middel vervatte klacht, dat de Raad bij de beoordeling van belanghebbendes boekhouding voor het jaar 1946 aandacht heeft geschonken aan daarin over het jaar 1947 voorkomende tekortkomingen, niet tot cassatie kan leiden, daar niet valt in te zien, waarom hetgeen in de boekhouding over het jaar 1947 was gebleken niet ook een licht zou kunnen werpen op de betrouwbaarheid en nauwkeurigheid, waarmede deze over 1946 was bijgehouden;

dat derhalve ook dit middel in al zijn onderdelen faalt;

Verwerpt het beroep.—

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, Boltjes, van Rijn van Alkemade, Wiarda en van der Loos, Raden, en door den Vice-President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van den acht en twintigsten Mei 1900 twee en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.—

w.g. Reijers

w.g. Nypels